

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Š. D.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Stodolní 7, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2008, č. j. 19 Cad 50/2008 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 29. 1. 2008, č. X, zamítla žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že žalobkyně v rozhodném období před vznikem invalidity, tj. v době od 25. 10. 1997 do 24. 10. 2007 získala pouze 4 roky a 328 dní pojištění, avšak doba pojištění potřebná pro nárok na plný nebo částečný invalidní důchod u pojištěnce ve věku nad 28 let činí 5 roků, přičemž potřebná doba pojištění se zjišťuje z posledních 10 roků počítaných zpět před vznikem plné nebo částečné invalidity.

Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí žalované podala dne 19. 3. 2008 žalobu, v níž rozhodnutí žalované označila za nesprávné a v rozporu se zákonem, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Vyjádřila přesvědčení, že v jejím případě byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro přiznání invalidního důchodu. Navrhla proto, aby krajský soud rozhodnutí žalované pro vady řízení v celém rozsahu zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Podáním ze dne 4. 9. 2008 vzala žalobkyně žalobu v celém rozsahu zpět a navrhla zastavení řízení ve smyslu § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), s tím, že jí byl žalovanou přiznán plný invalidní důchod a to zpětně od října 2007 tak, jak původně žádala, čímž je se svými nároky zcela uspokojena. Dále uvedla, že žalovaná uspokojením nároku až po podání žaloby zapříčinila vznik nákladů řízení, konkrétně nákladů právního zastoupení a proto požaduje uhrazení nákladů řízení, tj. 3 úkonů právní služby po 2100 Kč, včetně režijních paušálů.

Krajský soud usnesením ze dne 25. 9. 2008, č. j. 19 Cad 50/2008 – 27, řízení zastavil a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění poukázal na zpětvzetí žaloby ze dne 4. 9. 2008 a přípis žalobkyně ze dne 23. 9. 2008, v němž na výzvu krajského soudu sdělila, že po vzájemné dohodě a na doporučení žalované zaplatila důchodové pojištění tak, aby doba potřebná pro nárok na plný invalidní důchod činila 5 let. Výrok o náhradě nákladů řízení krajský soud odůvodnil poukazem na § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. Konstatoval, že žalovaná zamítla žádost žalobkyně o plný invalidní důchod rozhodnutím ze dne 29. 1. 2008 proto, že žalobkyně nesplnila jednu z podmínek pro přiznání plného invalidního důchodu a to potřebnou dobu pojištění. Pokud po vydání tohoto rozhodnutí a po podání žaloby u soudu žalobkyně dobrovolně doplatila důchodové pojištění tak, aby činilo 5 roků, jak je uvedeno v přípise ze dne 23. 9. 2008, nedošlo ke zpětvzetí žaloby v důsledku uspokojení žalobkyně ze strany žalované, ale proto, že žalobkyně doplatila pojištění až po vydání rozhodnutí žalované. Krajský soud tak k této otázce uzavřel, že žalobkyni náklady řízení nenáleží.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, ve které krajskému soudu vytýká, že se řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou součástí správního spisu a které vyšly najevo v rámci řízení před soudem. Stěžovatelka cituje část odůvodnění, v níž se krajský soud zabýval náklady řízení a konstatuje, že s tímto závěrem krajského soudu nemůže souhlasit, považuje jej za nesprávný a nemající oporu v příslušných ustanoveních soudního řádu správního. Podle názoru stěžovatelky zavinila žalovaná vznik nákladů řízení tím, že stěžovatelku, jakožto účastníka správního řízení, již před vydáním svého rozhodnutí nepoučila podle příslušných ustanovení správního řádu o tom, že může již v rámci správního řízení doplatit pojištění za chybějící dobu. Pokud by byla žalovanou takto řádně poučena, nemusela by požadovat od advokáta poskytnutí právních služeb a platit s tím spojené náklady. O tom, že je možné chybějící dobu pojištění doplatit i po podání žádosti o přiznání plného invalidního důchodu se stěžovatelka dozvěděla až po podání žaloby prostřednictvím advokáta. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že jí náleží náklady řízení podle § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s., neboť k zastavení řízení nedošlo z vůle, či zavinění stěžovatelky, ale žalovaná učinila to, čeho se stěžovatelka domáhala, resp. uspokojila její nároky. Stěžovatelka s ohledem na shora uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2008, č. j. 19 Cad 50/2008 – 27, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dne 8. 12. 2008 předložil Krajský soud v Ostravě spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka nezpochybňuje výrok I. napadeného usnesení, jímž krajský soud řízení zastavil, ale napadá pouze výrok II., kterým krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení a zda není dán důvod k odmítnutí kasační stížnosti. Vycházel přitom z následujících skutečností a úvah:

Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřijatelná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Rozhodnutím o nákladech řízení je nutno rozumět postup soudu podle § 61 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o povinnosti nahradit náklady řízení rozhodne soud zpravidla v rozsudku nebo usnesení, jímž se řízení končí, přičemž pro jeho rozhodnutí platí zásady uvedené v § 60 odst. 1 až odst. 8 téhož zákona. Rozhodnutím o nákladech řízení je tedy nejen rozhodnutí o povinnosti nahradit druhému účastníku náklady řízení, ale též rozhodnutí, jímž bylo soudem vysloveno, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, ať již z jakéhokoliv zákonem přípustného důvodu. Pokud pak ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení je nepřijatelná, pak to nepochybně platí i pro výrok, který je v dané věci napaden kasační stížností.

Nejvyšší správní soud tak po posouzení kasační stížnosti stěžovatelky dospěl k závěru, že je nepřijatelná, neboť směřuje výhradně jen do výroku o nákladech řízení. Proto se nemohl zabývat ani důvodností námitek stěžovatelky uvedených v její kasační stížnosti.

Z těchto důvodů tak nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost odmítnout, jakožto návrh, který je podle tohoto zákona nepřijatelný [§ 46 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s.].

Podle ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu